

Ilga kelionė nuo jūros, nes svarbu susitikti su senais draugais ir poezija

IŠPAŽINIMAI

„Nebūčiau trenkusi į tokią tolybę, kad ne mano mylima sena draugė ir poezija“, – taip juokavo Janina Matevičienė iš Plungės, su bičiuliais atvykusi į Juodpėnus, į „Poezijos pavasario aidų“ šventę birželio 11 dienos popietę.

Tarp poezijos mylėtojų žemaičių buvo vienas iš Palangos, taigi reikėjo keliauti apie 300 kilometrų. Kitiems kūrėjams ir skaitovams kelionė buvo artimesnė gal šešis kartus, mat suvažiuoti literatai iš Anykščių ir Svėdasų, iš Pasvalio ir Pakruojo, Biržų ir Panevėžio. Kviesiti buvo Aukštaitijos bičiuliai, o atvykę žemaičiai – kaip netikėtas šventės prieskonis, maloni staigmena.

Virginija JUŠKIENĖ

PASIILGTI SUSITIKIMAI

Antra vertus, stebėtis nereikia, poezija yra kaip senas draugas, kuriam visi atstumai įveikiami, kuriam nesvarbu, ar esi talentingas labai ar tik truputį, ji tiesia ranką, guodžia ir ramina, padėkina. Apsikabina taip, kaip apsikabino aukštaitė Nijolė Kurulienė ir toji skambiai Janina, dvi studijų draugės iš Klaipėdos pedagoginės mokyklos, ilgametės pradinukų mokytojos, dvi 1962 metų kambario draugės.

Nukelta į 8 p.

60 draugystės metų, dvi draugės Nijolė ir Janina.

Žodžiai skaitomi, kūrybą pristato biržietės.

Žodžiai dainuojami, scenoje vokalinis mišrus ansamblis „Juodupėlė“.

Žodžiai poezijos spektaklyje „Vėjo mylimoji“, kai vyras po moterų kojomis... Autorės nuotraukos

Atkelta iš 7 p.

Taigi 60 metų jų draugystei. Pasakojo, kad puoselėja ją, lanko viena kitą, bendrauja. Literatų sambūryje savo seną draugę surado ir kita žemaitė, Adelė Daukanaitė-Šeškauskienė.

Sakoma, kad ilgametė draugystė yra brangi gyvenimo dovana, o žmonės, kurie moka ją išsaugoti, dideli išminčiai. Ir poezijoje daug išminties, nors įprasta teigti, kad ten jausmai visada svarbesni.

Renginio vedėja Lina Matiukaitė sakė, kad ši poezijos šventė dešimtoji, Kupiškio viešosios bibliotekos ir literatų klubo „Lėvens balsai“ surengta, keliaujanti per rajono miestelius ir gyvenvietes, pagerbianti tų metų sukaktuvinius, prisimenant jų kūrybą.

Šių metų vardai – Uršulės Tamošiūnaitės, pirmosios lietuviškai rašiusios moters poetės, šiemet minimos jos gimimo 175 metinės. Lino Valbasio, gimusio Juodpėnuose, vardas. Juodpėnietė bibliotekininė Rita Liogienė, susėdus visiems bendruomenės salėje, parodė pro langą tolumoje didelį klevą, ten buvusi gimtinės sodyba. Ir pats poetas, romantiškų eilių meistras, buvęs išskirtinis, su ryškiu sidabro žiedu ant mažojo pirštelio, daug bendraudavęs, aplankydavęs dažną gryčią pasilabinti su vietos žmonėmis. Ir kiti kūrėjai Juodpėnuose atpažįstami, įvairių ženklų ir kūrybos pėdsakų

matyti gyvenvietės gatvelėse.

Prie bendruomenės namų tako pasitinka medinės gervės, išdrožtos Ginto Tručinsko. Prie gyvenvietės kelio sustoję mediniai mokinukai, sukurti tautodailininko iš Vabalninko Vido Jatulevičiaus. Bendruomenės salės sienas puošia paveikslai, mat pastaraisiais metais bendruomenės iniciatyva čia buvo surengti drožėjų ir tapytojų plenerai.

ŽODŽIAI – IŠ SAVĖS IR IŠ KITŲ

Poezijoje nieko ypatingo – tik žodis, tereikia jį surasti ir pasakyti. Reikia kažkam klausytis. Išgirstas žodis gali priešaukšti kitus žodžius. Ir prisiminimus, ir jausmus, ir į praeitį nuskraidinti, o pats pranykti kaip nebuvęs. Žodžiui visada reikia jautrumo.

Tai parodė renginio svečiai – Kupiškio kultūros centro Unės Babickaitės teatro aktoriai, režisierius Jonas Buziliauskas ir jų sukurtas poezijos spektaklis „Vėjo mylimoji“ pagal Giedrės Murnikovienės kūrybą. Giedrė irgi juodpėnietė, sėdėjo pirmoje salės eilėje ir klausėsi. Skaitovės gėlėtomis suknėlėmis ir su gėlėmis rankose kalbėjo žodžius. Jie pasklido, liko jausmai – ilgesys, liūdesys, nuoskaudos, lūkesčiai, žaismingumas, nutylėjimai. Ir vyras, moters gyvenimo personažas, iškaltas ir stiprus, ir po kojomis pažadus liejantis, ir

moteris, jau nuosaiki ir išmintinga, nes daug išgyvenusi, patyrusi. Vėliau Giedrė pasakys, kad spektaklyje atrado daugiau prasmų, nei pati manė parašiusi.

Kelias dainas atliko vokalinis mišrus ansamblis „Juodupėlė“, jo vadovė Virginija Skupienė. Eiliuotas žodis, virtęs daina ir spektakliu, sukėlęs jaudulio atlikėjams ir jaukaus atsipalaidavimo literatams prieš skaitant savo kūrybą, parodė savąją galią.

Autoriai perskaitė po kelis eilėraščius, romantiškus ir ironiškus, trumpus ir ilgesnius. Jaudindamiesi, nes reikia drąsos parodyti savo sielą, kokia ji būna vienuoje. Daugelis jau išleidę kūrybos knygelių. Skaitė tarmiškai, kupiškėniškai, o žemaitiško žodžio poskonis aukštaičių pilnoje salėje sukėlė plojimų pliūpsnius. Pasvaliečiai atsivežė ir jaunimo. Buvo daug bičiuliškų dovanų, apsiųstų palinkėjimų. Buvo daug jaukumo skaitant poeziją ir paprastai bendraujant užstalėje. Jeigu ne ilgos kelionės į namus, būtų ilgiau visi pasisėdėję. Nes pasiilgę kalbėjimo ir bendrumo – taip sakė svečiai renginio šeiminkams ir organizatorėms.

Išvada: poetinis žodis turi galios sukviesti žmones į stiprią ir ištvermingą draugystę, kuri gyvenimą padaro gražesnę.

SPAUDOS,
RADIO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

